

munf saiwad raudus wangimajaasse wiibud ja siis algas föige ülekohtusem protsess, mida Florenzis nähtud on. Mitmekordse piinamisega, kolme- või nelja vale-protokolli tegemisega ühe äraostetud notari läbi, kellele 400 dukatit lubatud oli, tui tema Savonarola peale sünd leiaks, kes aga pärast ainult 30 dukatit sai, kust et tema seda pärimist täita ei suutnud, sai see protsess peetud. Viimaks anti koebtuse-alusel foguni üks teine protokoli allakirjutamiseks, tui temale ette suetud oli ja nenda toimetati kohtuotsust surma peale selle mehe vasta, seda Florenz aastate kaupa käte peal kannud ja kes Florenzile määramata palju õnnistust ilmaliikuis aejus ja waimulikuis aejus saatnud oli. Ainult oma prohveti-ameti kohta on Savonarola piinamise riistade all hõikuvald tunnistusti annud; kõikeis teisteis aejus jäi tema kindlaks oma tunnietuse töe ja oma jumaliku kutsumise peale.

Leheduu 23. pääwal 1498, pääwas enne taewaminemisse-püha, sai ülekohtune lohtuotsus Savonarola ja lahe teise munja waeta Florenzi turul täidetud, lahe paapsti saadiku juuresolemisel, kes la protsessi ja hukkamistmisse juures juhatajad olid olnud. Balazzo Vecchio ees olid olid kolm ühlet telli üles lõödud, viisikopile ja paapstii saadikutele. Sealts läks üks laudedest tee välja ja selle

otsa oll üks tugew sammas, põikpalgiga otsas, üles pandud, mis kolku nagu rist välja näitas, kui ta põikpalli mitu kord lühendatud oll, et see luju mitte välja ei paistaks. Samma alla oll puid logutud. Mungad pidiwad enne poodud ja siis ära põletatud saama. Turu oli rahwaga täidetud. Kindla sammudega lätsiwaad mungad hukkamise-paigale. Üks meed oskus Savonarola ligi ja tahitis temale üht trööstisöna ütelda. „Viimasel tunnil wõib ainult Jumal trööstiida,” vastas tema. Preester Nerootto läbis, kas tema rõõmsa meelega tunnistaja-surmale minna. „Jesand on minu eest nii palju fannatanud,” vastas Savonarola ja need olid tema viimased sõnad. Pooja ei olnud veel kartsa pealt maas, tui leegid juba üles lõiwaad. Sel silmapilgul töüsids tuul ja ajas leelisti teisele poolle, nenda et surnukehäsi wõlla peal näha wõis. „Imetegu! Imetegu!” farjus rahwas ja taganes eemale. Tuul waitis, leek töüsids uueste, rahwas tuli jälle ligemale. Kõis, millega Savonarola käed siutud olid, oli katki põsenud, käed lõiwaad lahti ja näitas, nagu tahaks tema neid õnnistada, kes teda surmanud olid. Tuli olt pea oma tööd ära teinud. Wähe oli neid, kes natuke tema tuhast lätte saiwad, mida nemad siis tui ühe püha mehe põrimu kallits pida- siwad ja hoidsiwad.